

varigt Sygeleje og mange Lægebesøg, saaledes at der kan ydes Tilskud til Betaling af Læge, et Tilskud, som saa kan refunderes af Staten, og som ellers ikke gives ifølge § 27. Jeg sagde, at jeg troede, at hvis det blev gennemført, vilde Sygekasserne kunne bære denne Nedsikring i Tilskud til Lægeudgifterne uden egentlig at mærke det. Jeg tror det, naar jeg henser til 1924. Lægeudgifterne er for Øjeblikket 11½ Kr. pr. Medlem. Jeg tror efter Erfaringerne fra 1924, at det at gaa ned til et Tilskud af 9½ Kr., altsaa at spare 2 Kr. pr. Medlem, ikke kan anses for urimeligt. Det vil sige en Besparelse af 3 Millioner, der vil bringe os ned fra 16½ Million til 13½ Mill. Kr. Naar vi saa fradrager de ca. 2½ Mill. Kr., Staten yder, er Sygekasserne nede paa en Egenudgift af 11 Millioner, det vil sige 1 Million under det Beløb, de betaler i Øjeblikket, hvor de faar refunderet en Fjerdedel af deres samlede Udgift, 16 Millioner, saaledes at deres Egenudgift er 12 Millioner.

Der er et andet Punkt, jeg ogsaa skal nævne, idet jeg mener, at der her sker Misbrug i Sygekasserne, Misbrug, der bevirker de store Udgifter, navnlig de store Lægeudgifter. Medens man i Købstæderne, hvor man har Takst 1, har Lægevalg, saaledes at Folk den første Januar skal vælge en bestemt Læge og søge ham, har man i Landkasserne den Praksis, at Folk kan søge, hvilken Læge de vil. Nu er der saa mange Læger, at de fleste Sygekassemedlemmer har Lejlighed til at søge 3—4 Læger, og den Flytning, som ofte foregaar, fra den ene til den anden, til den tredje Læge og tilbage igen til den første, bevirker efter min Mening, at Lægeudgifterne stiger. Derfor tror jeg, det vilde være heldigt, om man fik indført den Bestemmelse, at Medlemmerne paa Landet ligesom i Købstæderne ved Nytaar skulde vælge, hvilken Læge de vilde søge.

Med den stærkt stigende Lægeudgift for Sygekasserne er ogsaa Kørselsudgiften for Kommunerne steget stærkt. Jeg skal nævne nogle Tal fra en Kommune, som har 1 600 Indbyggere. Der ydedes i 1923 3 850 Kr. i Kørselsudgifter for Sygekassemedlemmer, men dette Beløb dalede i 1924 til 1 340 Kr., altsaa med saadant noget som 2 500 Kr. Dette er ogsaa en Post, vi skal tage i Betragtning ved Talen om de store Udgifter, Sygekasserne har. I øvrigt vil det vist være nødvendigt, at vi, naar Loven skal revideres, faar indført nye Regler vedrørende Kørselen, idet de gamle Regler er alt andet end brugelige. Dem er der talt

om saa tidt, at jeg ikke skal komme videre ind paa dem her.

Der er en anden Bestemmelse i Lovforslaget, som efter min Opfattelse vil tjene til at hindre Misbrug i vore Sygekasser. Jeg sigter til, at der er foreslaaet mere bestemte Forholdsregler for at sikre, at Formue- og Indtægtsgrænserne bliver overholdt. Formuegrænsen har i de sidste tre Aar været 9 000 Kr. for enlige og 14 000 Kr. for et Ægtepar. De hidtidige Indtægtsgrænser er i København 3 150 til 3 500, i større Provinsbyer 2 800 til 3 150, i mindre Provinsbyer 2 450 til 2 800 og paa Landet 2 100 til 2 450. Jeg nævnte før, at det i socialdemokratiske og enkelte andre Blade har staaet, at nu skulde der fastsættes nye Formue- og Indtægtsgrænser, og saa skulde en hel Del Mennesker smides ud af Sygekasserne. Det er en Paastand fuldkommen hen i Vejret, ikke andet end Agitation. I de nye Regler om Grænserne, som er tiltraadt fra alle Sider, er Grænserne indenfor Klasse A — det vil sige københavnske Sygekasser — de hidtil værende, indenfor Klasse B — større Byer —, de hidtil værende, indenfor Klasse C — mindre Byer — er Grænserne forhøjet, og kun for Klasse D — Landet — er Grænserne sat en lille Smule ned, men efter mit Kendskab til de økonomiske Forhold paa Landet og de Resultater, som Kommueligningen vil udvise, naar den nu kommer til at foreligge, er jeg sikker paa, at en hel Del Mennesker med Loven i Haand vil kunne komme ind i Sygekasserne. Man taler om at „smide ud“ af Sygekasserne. Det behøver man slet ikke; man bliver ikke smidt ud, man kan i alt Fald blive staaende som bidragydende Medlem og komme ind i en anden Afdeling, og saa kan man igen træde ind i Sygekassen, hvis ens Formues- og Indtægtsforhold berettiger een dertil. Udtrykket „smide ud“ er jo ogsaa et agitatorisk Udtryk, som man benytter paa passende Maade og ved passende Lejlighed.

For mig er Hovedsagen ikke, at Grænsen bliver sat lavt, men at den bliver overholdt. Og der maa jeg sige med Hensyn til den hidtilværende Kontrol i saa Henseende — en Læge, et Sygekassebestyrelsesmedlem og et Kommunalbestyrelsesmedlem —, at den har ikke virket stærkt og ikke udøvet nogen mærkbar Kontrol mange Steder. Forholdet er jo det, at dette Udvalg ikke selv kunde træde sammen; det skulde kun træde sammen, naar der kom Krav udefra fra Lægen, fra Sygekassen, fra Kommunalbestyrelsen, fra Sygekasseinspektøren eller